

prima instanță: G. Camerzan
instanța de apel: I. Grosu, A. Corcenco, D. Corolevschi

dosarul nr. 3ra-486/16

ÎNCHEIERE

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială „Csimcom” Societate cu Răspundere Limitată

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății Comerciale „Csimcom” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Briceni cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 15 octombrie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Briceni, casată hotărârea Judecătoriei Briceni din 22 aprilie 2015 și emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii

constată:

La 02 iunie 2014, SC „Csimcom” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva IFS pe r-nul Briceni cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că prin decizia IFS pe r-nul Briceni nr. 390 din 30 aprilie 2014 au fost încasate la buget sumele impozitelor și plăților calculate în rezultatul controlului - taxa pe valoare adăugată diminuată în mărime de 123362 lei.

Susține că pentru încălcarea legislației fiscale i-a fost aplicată sancțiune fiscală sub formă de amendă, și anume pentru diminuarea taxei pe valoare adăugată prin prezentarea declarațiilor privind TVA, în mărime de 30% din suma diminuată ceea ce constituie 37167 lei, sancțiune fiscală sub formă de amendă pentru prezentarea cu date neautentice a declarațiilor privind TVA, în mărime de 1000 lei pentru fiecare dare de seamă fiscală prezentată, ceea ce constituie 2000 lei, sancțiune fiscală sub formă de amendă pentru prezentarea tardivă a declarației privind TVA, în mărime de 200 lei pentru fiecare dare de seamă fiscală prezentată tardiv, ceea ce constituie 200 lei. Majorare de întârziere pentru neachitarea în termen a taxei pe valoare adăugată în mărime de 8367 lei, inclusiv de la data semnării actului de control până la data primirii deciziei - 913 lei.

Mai indică că conform art. 10 alin. (4) din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992, i-a fost aplicată sancțiune financiară sub formă de amendă pentru desfășurarea activității fără licență în mărime de 626818 lei.

Susține că prin cererea prealabilă din 21 mai 2014 a solicitat revocarea pct. 5 cap. II din dispozitivul deciziei nr. 390 din 30 aprilie 2014, în ce privește stabilirea sancțiunii financiare sub formă de amendă pentru imputarea desfășurării activității fără licență în cuantum de 626818 lei și acceptarea cererii SC „Csimcom” SRL de eșalonare a obligațiilor fiscale în coraport cu BPN, pe parcursul a 24 de luni consecutive, cu încheierea în acest scop a contractului privind modificarea termenului de stingere a obligației fiscale.

Indică că prin răspunsul nr. 32-2/2-24/775 din 29 mai 2014, în privința admiterii sau respingerii cerinței ce vizează revocarea pct. 5 cap. II din dispozitivul deciziei contestate pârâtul nu s-a expus, iar în privința cerinței de eșalonare a obligațiilor fiscale în coraport cu BPN, pe parcursul a 24 de luni consecutive, pârâtul a respins cererea pe motiv că nu au fost prezentate careva garanții privind asigurarea achitărilor.

Relatează că în baza deciziei privind inițierea controlului fiscal nr. 1842 din 03 martie 2014 și scrisorii IFPS nr. 26-10/5-12-7208/1589 din 28 februarie 2014, inspectorii Direcției control fiscal al IFS pe raionul Briceni, în perioada 05 martie 2014 – 31 martie 2014, au efectuat un control fiscal la SC „Csimcom” SRL privind corectitudinea calculării și declarării taxei pe valoare adăugată pentru perioada de activitate 01 mai 2011 - 31 ianuarie 2014, precum și corectitudinea desfășurării activității supuse licențierii pentru genul de activitate „păstrarea și comercializarea angro a producției alcoolice și a berii produse de producătorii autohtoni” pentru perioada: 01 mai 2011 – 03 martie 2014.

Menționează că într-adevăr, conform datelor indicate în conținutul licenței s-ar crea impresia că licența SC „Csimcom” SRL ar fi expirat la 03 august 2013, însă la practicarea activității licențiate se conduce de legislația în vigoare și nu de inscripțiile imprimare în conținutul licenței.

Indică că prin decizia Camerei de Licențiere nr. 2577 din 28 iulie 2011 s-a dispus eliberarea licenței SC „Csimcom” SRL pentru activitatea de „păstrare și comercializarea angro a producției alcoolice”, iar formularul licenței a fost ridicat de SC „Csimcom” SRL la 03 august 2011.

Susține că conform art. 13 alin. (3) din Legea menționată, pentru genul de activitate indicat la art. 8 alin. (1) pct. 7), licența se eliberează pe un termen de 3 ani, cu indicarea anuală în conținutul acesteia a termenului pentru care s-a achitat taxa de licență.

Potrivit art. 18 alin. (3) al aceleiași Legi, taxa pentru eliberarea licenței pentru genurile de activitate indicate la art. 8 alin. (1) pct. 7) se achită separat pentru fiecare an de valabilitate a licenței: la eliberarea licenței și la expirarea fiecărui an din data eliberării licenței - conform taxei anuale stabilite în anexa nr. 1 la Lege.

Respectiv, licența SC „Csimcom” SRL obținută la 03 august 2011 este valabilă până la 02 august 2014, iar în conținutul licenței urmează a fi indicată numai data achitării taxei pentru licență.

Mai indică că este eronată concluzia expusă în act precum că licența SC „Csimcom” SRL ar fi fost valabilă până la 03 august 2012 și ulterior prelungită până la 03 august 2013, deoarece însăși art. 18 alin. (3) din Legea nr. 451 din 30 iulie 2001 stabilește expres că aceasta este valabilă pe un termen de 3 ani.

Consideră că prelungirea licenței poate fi solicitată numai după expirarea termenului legal al acesteia, or, termenul legal al licenței eliberate urma să expire la 02 august 2014.

Referitor la litigiile existente între SC „Csimcom” SRL și Camera de Licențiere, menționează că prin cererea de chemare în judecată din 11 septembrie 2012, Camera de Licențiere a solicitat retragerea licenței menționate, iar prin hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 19 noiembrie 2012 a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2013 a fost casată hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 19 noiembrie 2012, admisă cererea de chemare în judecată și retrasă licența seria AMMII nr. 037893 din 03 august 2011 eliberată SC „Csimcom” SRL.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 18 decembrie 2013, a fost admis recursul declarat de SC „Csimcom” SRL, casată integrală decizia Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2013 și hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 19 noiembrie 2012 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Camera de Licențiere împotriva SC „Csimcom” SRL cu privire la retragerea licenței, cu remiterea pricinii spre rejudecare la Judecătoria Briceni.

Prin hotărârea Judecătoriai Briceni din 07 februarie 2014 a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea Camerei de Licențiere împotriva SC „Csimcom” SRL cu privire la retragerea licenței.

Susține că în paralel, prin cererea prealabilă a solicitat eșalonarea obligațiilor fiscale stabilite în cap. I și II din dispozitivul deciziei IFS Briceni nr. 390 din 30 aprilie 2014, iar refuzul pârâtului de a satisface cererea privind eșalonarea obligațiilor fiscale, cu referire la art. 180 alin. (4) și art. 227 alin. (2) din Codul fiscal, sunt irelevante și inaplicabile, or art. 227 alin. (2) din Codul fiscal sunt aplicabile în situația în care executarea obligației fiscale se efectuează incontestabil, iar la caz, cerința a fost anume de a eșalona obligația fiscală, un drept garantat al contribuabilului.

Își întemeiază pretențiile în baza prevederilor art. 21, 25 alin. (1) lit. b), 26 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, art. 174 – 178, 239 – 240 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea deciziei IFS pe r-nul Briceni nr. 390 din 30 aprilie 2014 în partea privind stabilirea sancțiunii financiare sub formă de amendă pentru desfășurarea activității fără licență în quantum de 626818 lei, obligarea IFS pe r-nul Briceni să încheie cu SC „Csimcom” SRL contract privind modificarea termenului de stingere a obligației fiscale prin eșalonarea obligațiilor fiscale în coraport cu BPN, pe parcursul a 24 de luni consecutive.

Prin hotărârea Judecătoriai Briceni din 22 aprilie 2015 a fost admisă parțial acțiunea, obligat IFS pe r-nul Briceni de a eșalona obligația fiscală stabilită

SC „Csimcom” SRL prin decizia IFS pe r-nul Briceni nr. 390 din 30 aprilie 2014, ulterior modificată prin decizia IFS pe r-nul Briceni nr. 481 din 20 iunie 2014 pe parcursul a 24 luni consecutive din ziua încheierii contractului privind modificarea termenului de stingere a obligațiunii fiscale cu stoparea calculării penalităților.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 15 octombrie 2015 a fost admis apelul declarat de IFS pe r-nul Briceni, casată hotărârea Judecătorei Briceni din 22 aprilie 2015 și emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii.

La 29 decembrie 2015, SC „Csimcom” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că prima instanță corect a stabilit un drept favorizat contribuabilului care urmează să activeze în continuare și să stingă datoriile pe care le are.

Susține că instanța de apel a admis încălcarea principiului egalității părților în proces, întru argumentarea acestei idei, relatează că la judecarea cererii de apel depusă de IFS pe rl. Briceni, instanța de apel a preluat poziția acestuia prin ce a încălcat un principiu general al înfăptuirii justiției, independența judecătorilor și supunerea lor numai legii.

Consideră că instanța de apel a încălcat prevederile hotărârii Plenului CSJ nr. 2 din 07 iulie 2008 cu privire la aplicarea legislației procesuale civile la întocmirea hotărârii și încheierii judecătorești, unde s-a indicat că dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, prezumă dreptul la o hotărâre și decizie motivată. Motivarea este o parte a hotărârii în care instanța judecătorească își expune concluziile. Instanțele judecătorești naționale sânt obligate să-și motiveze soluțiile și concluziile, să furnizeze toate răspunsurile la întrebările care sânt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărâre. În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art.6 par. 1 din Convenția Europeană.

Ca urmare, indică că instanța de apel nu s-a expus asupra imposibilității executării obligațiunii fiscale stabilite prin decizia nr. 481 din 20 iunie 2014, astfel instanța incorect a ajuns la concluzia de a respinge acțiunea. La fel, nu a respins prin argumente, motivele invocate în cerere cu privire la eșalonarea achitării datoriei fiscale, a penalităților și amenzilor aplicate prin decizia contestată.

La 03 februarie 2016, prin intermediul Oficiului Poștal, IFS pe r-nul. Briceni a depus referință, solicitând respingerea recursului declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 02 noiembrie 2015, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată (f. d. 159), aceasta fiind recepționată de recurent la 09 noiembrie 2015 (f. d. 160).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 29 decembrie 2015, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea Comercială „Csimcom” Societate cu Răspundere Limitată, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Societatea Comercială „Csimcom” Societate cu Răspundere Limitată, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul

declarat de Societatea Comercială „Csimcom” Societate cu Răspundere Limitată ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Societatea Comercială „Csimcom” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță